

γ. Ἡ μαρτυρία τῶν ἀποστόλων

1. Κάθε ἄνθρωπος, ὅταν τοῦ μιλάνε γιά ἀνάσταση νεκρῶν, ὅσο καί ἂν εἶναι εὐπιστος, δυσκολεύεται νά δεχθῆ τέτοιες ιδέες.

Μά, ἂν συμβῆ καί νά τοῦ ἐπιστήσουν τήν προσοχή, πῶς κινδυνεύει νά πέσῃ καί θύμα ἀπάτης, τότε σταυροκουμπώνεται! Καί ὅσο κι ἂν εἶναι εὐπιστος, γίνεται πιό δύσπιστος. Θυμηθῆτε καί τόν ἄπιστο Θωμᾶ! Καί διερωτᾶται:

● **Μήπως δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός;**

● **Μήπως μᾶς ἀπατοῦν οἱ ἀπόστολοι;**

2. Πόσο εὐκολο νά ὀδηγηθῆ κανεῖς στίς σκέψεις αὐτές! Ἄλλά καί τί τραγικό, νά μὴν ξέρῃ νά τίς ξεδιαλύνη! Ἄφου

α. **τό ζήτημα, ἂν ποτεῦω στήν ἀνάσταση, εἶναι τό πμό βασικό στήν ζωή μας (βλ. εἰσαγωγή παρ. 3-4), καί**

β. **ἀνάσταση νεκροῦ μπορεῖ νά γίνῃ μόνο μέ τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ.**

Γιά νά βοηθηθοῦμε νά τίς ξεδιαλύνωμε, ἄς θυμηθοῦμε, ὅπ οἱ ἄνθρωποι συνήθως ἀπατοῦν:

● **ἢ γιά χρήματα (= ὕλικά ἀγαθά),**

● **ἢ γιά ἡδονές καί ἀπολαύσεις,**

● **ἢ γιά δόξες καί τιμές.**

3. Μποροῦμε νά ὑπαγάγωμε τούς ἀποστόλους σέ κάποια ἀπό αὐτές τίς κατηγορίες ἀπατεῶνων;

Λαχτάρησαν γιά χρήματα, γιά ἀπολαύσεις, γιά τιμές; Πῶς ἔζησαν; Πῶς ἀπέθαναν;

Αὐτά μιλάνε πιό εὐγλωττα καί πιό πειστικά ἀπό τίς ἐξυπνάδες τῶν στοχαστῶν.

1. Ἡ εἰλικρίνειά τους

1. Ὅποιος ψάχνει γιά δόξες καί τιμές, κρύβει τά ἐλαττώματά του, παρουσιάζει τίς ἀρετές του καί βρίζει τούς ἄλλους. Ἔτσι ἐξυπώνεται.

Οἱ ἀπόστολοι παρουσιάζουν ὅλα τους τά ἐλαττώματα. Μιλοῦν ἤρεμα γιά τούς ἐχθρούς τους μέ λόγια τιμητικά· δέν βρίζουν. Δέν κακολογοῦν κανένα!

2. **Ὁ Πέτρος ἦταν ὁ ἐξαρκος τῶν ἀποστόλων.** Πρωτοκορυφαῖος. Μά δέν εὐρίσκομε πουθενά στίς ἀγιες Γραφές καμμιᾷ ἐξιδανίκευση τῆς προσωπικότητός του. Δέν πλάθεται γιά αὐτόν κανένας φωτοστέφανος δόξης καί ἀγιότητος. Ἀντίθετα, οἱ ἐλλείψεις του, οἱ ἁμαρτίες του, τά λάθη του, τά ἐλαττώματά του, ὅλα «σπί φόρα» ὅλα στό χαρτί! γιά πάντα!

● **Δέν κατάλαβε κάποτε μερικά λόγια τοῦ Χριστοῦ.** Ὁ Χριστός τόν ὠνόμασε «χοντροκέφαλο». (βλ. Ματθ. 15,16)!

● **Προσπάθησε νά ἐμποδίσῃ τόν Ἰησοῦ,** νά μὴν πάῃ νά σταυρωθῆ. Ὁ Χριστός τόν ἀπεκάλεσε «Σατανᾶ». (Ματθ. 16,23)!

● **Ἀρνῆθηκε τόν Χριστό ἀπό δειλία.** Τόν βλασφῆμισε. Καί τόν «ἀναθεμάτισε». (Μάρκου 14,71, Ματθ. 26,74).

Ἔτσι τῶν τα μελανὰ σημεῖα - ὄντως μελανὰ - στό χαρτί!

3. Καί ἀντίθετα, τῶν ἐχθρῶν τους παρουσιάζουν ὅλα τά φωτεινά σημεῖα!

Περιγράφουν λεπτομερῶς ὅλους τούς ἠθικούς προβληματισμούς τοῦ **Ἡρώδη** (Μάρκ. 6,26, Λουκ.

18,23) **τοῦ Πιλάτου** (Ματθ. 27,15-26, Λουκ. 23,20, Ἰωάν. 18,28-19,16), **τοῦ Καϊάφα** (Ἰω. 11,50). Ὅποιος διαβάσει τό Εὐαγγέλιο αἰσθάνεται συμπάθεια γιά τούς δυστυχεῖς αὐτούς ἡγέτες, πού ἔχοντας καλή διάθεση δέν μπόρεσαν νά ξεκαθαρίσουν μέσα τους ἕνα ἀπλό πρᾶγμα: ὅπ **οἱ ἠθικοί προβληματισμοί δέν ἄρκοῦν**.

Οἱ ἀπόστολοι δέν βρίζουν κανένα! Οὔτε τόν ἀκάριστο λαό· οὔτε τούς ἀρχιερεῖς· οὔτε τούς ἄρχοντες¹¹.

4. Κάπ ἀκόμη πιά σημαντικό. Δέν ἔχουν ἀγωνία νά ἐξιδανικεύσουν τό κέντρο τοῦ κηρύγματος τους, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Περιγράφουν μέ ρεαλισμό τήν ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ μπροστά στόν θάνατο (Λουκ. 22,44). Μέ τόν ἴδιο ὅμως ρεαλισμό περιγράφουν καί τήν ὄντως μεγαλειώδη γαλήνη καί ἡρεμία τοῦ ἀγίου **Στεφάνου**, τήν ὥρα πού τόν ἐλιθοβολοῦσαν (Πράξ. 7,54-60). Ὁ **Στέφανος** φαίνεται πιά μεγαλειώδης ἀπό τόν Χριστό! Αὐτό δείχνει ὅπ:

- **Γράφουν μέ ὀδνῶ τήν ἱστορία**, ὄχι τήν καρδιά τους!

- **Γράφουν αὐτά πού εἶδαν**, ὄχι ἐκεῖνα πού ἐμεῖς φανταζόμαστε ὅπ ποθοῦσαν!

Πόσο εἰλικρίνεια! Τί ἐκπληκτικά μοναδικό παράδειγμα! Μέσα σέ ἕνα ἀτέρμονα ὠκεανό περιπτώσεων, πού:

- οἱ φίλοι βλέπουν μόνο φωτεινά σημεῖα· καί λιβανίζουν!

- οἱ ἐχθροί βλέπουν μόνο σκιερά σημεῖα· καί ὑβρίζουν!

11. Γιαννακοπούλου, Ἰωήλ (ἀρχιμ.) Χριστιανισμός-Λογική. Καλαμάτα 1953, σελ. 66-67.

Τά σημεῖα αὐτά εἶναι πολύ θεπκά γιά τούς ἀποστόλους. Δείχνουν εἰλικρίνεια, πού ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη.

2. Τί ἐκέρδισαν· τί ἀπόλαυσαν.

1. Οἱ ἄνθρωποι ἀπατοῦν γιά κέρδη, ὠφέλη, ἀπόλαυση, ἡδονή, δόξα, τιμή, καλή καί ἄνετη ζωή.

Τί ἀπό αὐτά ἀπόκτησαν οἱ ἀπόστολοι στήν ζωή τους;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Φτώχεια. Πείνα. Ζύλο. Διωγμούς. Φυλακίσεις. Πίκρες. Βάσανα. Καί ἐπονείδιστο θάνατο.

2. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει:

«Ὁ Θεός ἐμᾶς τούς ἀποστόλους μᾶς ἔβαλε, σέ ὄλη μας τήν ζωή νά μοιάζουμε μέ καταδίκους σέ θάνατο, πού περιμένουν τήν ἐκτέλεση· σάν νά εἴμαστε οἱ χειρότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου! Μέχρι τήν στιγμή αὐτή δέν ἔχομε ὄχι νά διασκεδάσωμε, ἀλλά οὔτε νά φᾶμε, οὔτε νά πιοῦμε, οὔτε νά ντυθοῦμε! Ἐχομε καταντήσει καρπαζοεισπράκτορες. Τρέχομε ἀπό τόπο σέ τόπο. Καί ζοῦμε μέ τόν ἰδρώτα μας. Μέ τόν κόπο τῶν χειρῶν μας. Μᾶς βρίζουν. Μᾶς κατατρέχουν. Μᾶς βλασφημοῦν. Καταντήσαμε τά σκουπίδια τοῦ κόσμου. Ζοῦμε μέ τήν κοινή καταφρόνηση ὄλων. Σάν νά εἴμαστε καθάρματα» (Α΄ Κορινθ. 4,9-13)!

Κάπως ἔτσι ἔζησαν οἱ ἀπόστολοι, πού ἐπῆγαν νά κηρύξουν τό Εὐαγγέλιο **στά πολιτισμένα μέρη** τοῦ ἐλληνορωμαϊκοῦ κόσμου!

Ἐκεῖνοι πού ἐπῆγαν **στήν Σκυθία, στήν Αἰθιοπία**

καί στίς Ἰνδίες, πόσο χειρότερα θά ὑπέφεραν!

Δέν εἶναι ὑπερβολή νά εἰποῦμε: **Ἔζησαν σάν σκυ-
λιά!**